

[Alice Faber]

mennesker, det handler om. Men man vil altså ikke være med, og det kan vi jo kun beklage. Ellers er der ikke så megen støtte at hente rundt omkring i folketinget; selv om alle forstår den situation, folk er ude i, finder man altså ikke, at det er dér, man skal bruge pengene; pengene skal bruges på en anden måde. Problemet er jo bare, at de ikke bliver brugt til de studerende; deres situation bliver ved med at være sådan, at de må tage erhvervsarbejde, og vi ved, at de tager masser af erhvervsarbejde fra mange af de unge, som har meget brug for jobbet; de tager meget af det erhvervsarbejde, som de ikke-boglige unge kunne have fået, hvis de studerende ikke tog det, og hermed er man med til at skubbe den restgruppe, som vi taler så meget om, endnu mere ud i kulden.

Jeg takker fru Elisabeth Bruun Olesen for støtten. Jeg bemærkede også, at forslaget om statslån, der er rentefrie i studietiden, har flertal i folketinget; dog vil de radikale ikke være med til det på nuværende tidspunkt, men jeg glæder mig til, at de radikale vil være med til det, for på nuværende tidspunkt, hvor renten ikke er så høj, er det måske ikke så stort et problem, men når renten stiger igen, er problemet der lige med det samme.

Undervisningsministeren (Bertel Haarder):

Først vil jeg takke for den brede tilslutning til regeringens lovforslag. Jeg har noteret hr. Erling Olsens forslag om en overgrænse i stedet for det, han kalder fuldmagten til ministeren. Det kan jo formuleres på mange forskellige måder, og jeg foreslår, at vi i udvalget foretager en brevveksling om sådanne alternativer. Vi har selvfølgelig vores grunde til at foreslå det, der er foreslået, og har også overvejet, om man i stedet kunne have en overgrænse, men teoretisk set kan man gøre, som hr. Erling Olsen foreslår, og jeg vil gerne forklare fordele og ulemper derved i et svar til udvalget.

Jeg er ganske enig i, at der er behov for en reform af hele uddannelsesstøttesystemet. Jeg kan dog ikke deltage i de allerværste klagesange, vi har hørt i dag, for man skal trods alt huske, at renten er faldet, og at Statens Uddannelsesstøtte har nydt godt af det på samme måde som folkepensionen, nemlig derved, at den reguleres med prisstigningerne året før, og det har givet nogle realstigninger

på et par procent. Der er færre, der optager statsgaranterede lån i dag end i de foregående år, bl.a. fordi vi har fået de rentelette lån, og det vil sige, at behovet for gældssanering forhåbentlig vil blive reduceret, når vi kommer nogle år frem. Det er altså ikke sådan, at problemerne eskalere for tiden; de bliver snarere lidt mindre, men det reducerer ikke behovet for en grundlæggende reform; det vil jeg gerne understrege.

Regeringspartierne ønsker både reform og forbedring på dette felt, det har ordførerne også klart sagt, og vi arbejder med det. Jeg er selv utålmodig, og jeg vil ikke lade nogen chance gå fra mig for at få præsenteret en reform for folketinget på et eller andet tidspunkt i ungdomsåret.

Jeg vil gerne sige til fru Alice Faber, at jeg helst ikke her vil stå og tage stilling til spørgsmålet om, hvem der skal ind i det pågældende udvalg, men også det spørgsmål vil jeg meget gerne besvare i uddannelsesudvalget, og dermed har jeg ikke flere bemærkninger. Jeg håber, at man tror mig, når jeg siger, at f.eks. den mulighed for at regulere tilskudsprocenten, som vi foreslår, ikke skal bruges til besparelser. Der er her tale om et felt, hvor vi skal bruge flere penge og ikke færre, hvis vi kan skaffe disse penge. Jeg håber, man tror mig på de ord, for regeringen har faktisk sat dette område meget højt på sin ønskeseddel.

Connie Hedegaard (KF):

Det er ganske smart, når både fru Elisabeth Bruun Olesen og fru Alice Faber straks får udlagt min bemærkning sådan, at jeg siger, at folk selv er ude om det, eller at den enlige mor kunne have sparet noget mere. Det var rent faktisk ikke det, jeg sagde, og nu skal jeg ikke gå ind i en længere diskussion om den enlige mors økonomiske forhold, for de er jo ikke helt så entydige, som fru Elisabeth Bruun Olesen antydede; der er også andre ting, der kunne komme i betragtning end lige netop det at optage studielån.

Men det, jeg sagde, var, at det er et spørgsmål om, at man ikke skal gå ind og begynde at finansiere det, som den studerende rent faktisk havde kunnet forudse, da vedkommende optog lånet. Jeg sagde: vi skal kun gældssanere den top af gælden, som